

Karolinas brev till Poeten

Förbannelse över dig, vem du än må vara! Varför låter du mig lida så? Varför diktar du eskapad efter eskapad för att plåga mig?

Du håller i pennan som bestämmer mitt öde, du planlägger mitt liv med enkla drag på pappret, och om det ändå vore lyckliga öden! Men du ger mig enbart sorg och lidanden. Du är min Gud och du har mig helt i din hand, jag är bara en marionett under dina nycker.

Varför gör du det? Njuter du av mina plågor, varför får jag vara utloppet för dina perverterade fantasier? Jag kan inte ens göra slut på det, jag kan inte röra mig utan din tillåtelse, än mindre ta död på mitt öde. Till och med det här brevet går genom dina tankar från din fantasi, som är jag! Till och med mina innersta tankar måste gå genom din smutsiga penna!

Du kan välja om du vill höra mina skrik genom din fantasi, att du ens tecknar ned dessa mina ord beror väl på någon baktanke som jag inte kan se, jag har slutat hoppas på välvilja hos en sådan personifiering av onskan som du är!

Och ni som finner nöje i att läsa om mina olyckor är inte bättre, ni ger enbart Lucifers hovpoet lust att skriva mer! Förbannelse över er alla!

Om jag på något sätt kunde ta död på dig skulle jag inte tveka då din fantasi skulle dö med dig, men du håller mig i ett för hårt grepp, endast du och ingen annan kan göra slut på mina plågor. Du är min Gud och detta är min bön. Skriv en sista eskapad med öppet slut, släpp mig fri, låt mig få leva utan dig i din fantasi. Vill du inte det, så låt mig åtminstone dö. Sätt ett rakblad i min hand, låt mig öppna mina ådror. Låt mig få slippa!

Amen!

Från Karolina i den ödsliga fantasin.

Poetens svar till Karolina

Hej Karolina, jag har nu läst ditt brev som du förmedlade via mig, och jag har tyvärr bara en sak att säga till tröst: Min Gud är inte heller god.

M.V.H. Poeten; Jonas Pedersén